

מסורת הש"ס

א) כללית פ"ח חמשה
ה) (ב) ונכירות י"ג.
ו) וידיעין פ"ג פ"ט.
ז) וי"ל מופשט פשיטא
ח) וי"ל פ"ג.
ט) וי"ל פ"ג.
י) וי"ל פ"ג.
יא) וי"ל פ"ג.
יב) וי"ל פ"ג.
יג) וי"ל פ"ג.
יד) וי"ל פ"ג.
טו) וי"ל פ"ג.
טז) וי"ל פ"ג.
יז) וי"ל פ"ג.
יח) וי"ל פ"ג.
יט) וי"ל פ"ג.
כ) וי"ל פ"ג.

הגהות הב"ח

א) י"ב ד"ה ע"ל וכו'
ב) דמס' מתניין דמס'ין
אלו אל' ספד'ין

מוסף רש"י

פרדה שהבעה אין
מריבין ע"ה לא סוס
ולא חמור. מספקא ליה
אזי חוששין לזרע האב אזי
לא הלך אפילו היה בת
חמורה נקבה אין מריבין
ע"ה חמור שמה חוששין
לזרע האב ומלא מריבין
כללית. ויבין פלגי עליה
ואחרי זמן חוששין לזרע
האב ואם בת טיפלה היא
מריבין עליה סוס ואם בת
חמורה היא מריבין עליה
חמור ומחמור ק"ל.

ואורא שמואל לעמיה. דלית ליה חוששין בנהמות לזרע האב:
הנולדים מן הסוס. נקבה: ש"פ שאביהן חמור מוסרין. פרד וזכר כן
סוס נקבה עם פרדה נקבה בת סוס נקבה ולא אמרין אחי לז סוס
ומשתמש בלז חמור שלז סוס וחמור יש בניהם להא לא חיישין

ולחנניה כתיב אותו דמשמע זכר וכתיב בנו
מי שבנו כרוך אחריו דמשמע נקבה הלכך
נוהג בין בוכרים בין בנקבות אמר רב הונא
בר חייא אמר שמואל הלכתא כחנניה ואורא
שמואל למעמיה (ב) דתנן ר' יהודה אומר
"הנולדים מן הסוס אע"פ שאביהן חמור
מותרין זה בזה אבל הנולדין מן החמור עם
הנולדין מן הסוס אסורין ואמר רב יהודה
אמר שמואל זו דברי ר' יהודה דאמר י"א אין
חוששין לזרע האב אבל חכמים אומרים
כל מיני פרדות אחת הן ל"מאן חכמים חנניה
הוא דאמר חוששין לזרע האב והאי בר
סוסיא וחמרא והאי בר חמרא וסוסיא כוליהו
חדא מינא נינהו איבעיא להו (ג) מי פשיט)
ליה לר' יהודה דאין חוששין לזרע האב או
דלמא ספוקי מספקא ליה למאי נפקא מינה
למישרא פרי עם האם אי אמרת מיפשט
פשיטא ליה פרי עם האם שרי (ד) (אלא אי)
אמרת ספוקי מספקא ליה פרי עם האם
אסור מאי ת"ש ר' יהודה אומר כל הנולדים
מן הסוס אע"פ שאביהן חמור מותרין זה
בזה היכי דמי אילימא דאבוה דהאי חמור
ואבוה דהאי חמור צריכא למימר אלא לאו
דאבוה דהאי סוס ואבוה דהאי חמור וקתני
מותרים זה עם זה אלמא מיפשט פשיטא
ליה לא לעולם דאבוה דהאי חמור ואבוה
דהאי חמור ודקאמרת צריכא למימר מהו
דתימא אחי צד דסוס משתמש בצד חמור
וצד חמור משתמש בצד סוס קמ"ל ת"ש
י"ר יהודה אומר פרדה שתבעה אין מריבין
עליה לא סוס ולא חמור אלא מינה ואי אמרת
מפשט פשיטא ליה לרבע עליה מינא דאמה
דלא ידעינן מינא דאמה מאי ניהו והא אלא
מינה קתני הכי קאמר אין מריבין עליה
לא מין סוס ולא מין חמור לפי שאין יודעין
במינה וליברוק בסימנין דאמר אביי ז' עבי
קליה בר חמרא צניף קליה בר סוסיא ואמר
רב פפא י'רברבן אודניה וזמרא גנובתיה
בר חמרא וזמרא אודניה ורבה גנובתיה
בר סוסיא הכא במאי עסקינן באלמא
וגירמת מאי הוי עליה ת"ש דאמר רב
הונא בריה דרב יהושע הכל מודין בפרי
עם האם שאסור ישמע מינה ספוקי
מספקא ליה ש"מ אמר ליה ר' אבא
לשמעיה האי מעיילת לי כודנייתא בריספק
עיין להגך דדמיון להרדי ועייל לי אלמא קסבר אין חוששין לזרע האב
וסימנין

איתו ואת בנו פרק המישי חולין ע"ט.

עין משפט
גזירה

ב א ב ג ד ה ו ז ח ט י
מ"ל כללית הל"ו י"ג
שם כתיב מתג לאין רפס
טו"ע י"ד ר"ל פ"ט:

רבינו גרשום

משמע כלומר אב ובנו
ולא אם ובנה: הילכך
נוהג בין בוכרים כו
כלומר בין באב ובנו בין
באם ובנה: אמר שמואל
הלכה כחנניה. כלומר
כשם שהלכה כחנניה לעיל
כן הלהב זו הלכה
כחנניה כלומר דחיש
לזרע האב: ואורא שמואל
לשמעיה כלומר שמואל
הני חנניה בלשון חכמים
ומרמזי בלשון חכמים
ש"מ הלכה כחנניה: דתימא
ר' יהודה אומר הנולדים מן
הסוס כו כלומר הנולדים
מן הסוסי אע"פ שאביהן
חמור כלומר דאין חוששין
לזרע האב. והנולדין מן
החמור כלומר מהחמורה
עם הנולדין מן הסוסיא
אסורין. למישרא פרי עם
האב כלומר (א) והורג
כלומר דאין חוששין לאב
אלא אי אמרת ספוקי
מספקא ליה כו כלומר
ז' אי בר חמור הוא
חוששין לזרע האב ואורא:
לא מין סוס ולא מין
חמור אלא מינה כלומר
פרד מריבין עליה: עבי
קליה בר חמרא כלובי: בר
חמרא: כי מעיילת לי
כודנייתא בריספקי כלומר
דכילאיב בחרישא אסור
אע"פ דתיב לא חמורש
כשיר ובחמור ילפינן שיר
שור משבת מה להלן כל
בהמה בכלל כתיבין וכל
בהמתא אף כן כל בהמת
כלאים בכלל חרישא.

א) נראה דהא כן י"ל
משמע פשיטא ליה לומר
י"ב. (ב) נראה ל"ל לומר
אזי חוששין לזרע האב וזכר
חמור הוא וספד.

ולחנניה כתיב אותו וכתיב בנו. וא"ת ולשמואל מאותו ומבנו
ולכתוב כן וי"ל דלא מדכתיב את בנו ולא כתיב כן
קדוש אלא כן נמי משמע דכרוך אחריו: מהו דתימא אחי צד
סוס ומשתמש בו קמ"ל. לא דמי לחזיו עבד וחזיו כן חורין (מנינה
דף ב): דאסור כתיבי שפחה וחליה בת

חורין משום דלתי לא ענדות ומשמע
בלז חירות דהא כללית אמר רחמנא
דוקא מרי מיני וכל פרדות האנן
מסוס וחמור מין אחד הוא:
ע"י"ל י' הגך דרביין להרדי. משמע
דרכי אבא סבר כרבי יהודה
וכן אב"י דלמר עבי קליה בר חמרא
וכן רב פפא דלמר רביבן אודניה
וזהו טעם גנובתיה בר חמרא כוליהו
ספיקא להו כרבי יהודה וצפרק ז'
דייני גזרות (מכונות דף ק"א): אמרין
הלכה כרבי יהודה פפרדות וזכר או
שה דלזוהי ואת בנו מתרגמין מורמא
או (ט) שיתא (ויקרא כג) משמע דאין
נוהג בזכרים ויינו דלא כחנניה ומיהו
שמואל פסק כחנניה ועוד דסתם
מתניין (ב) דסוף פרק אלו מומין
וכתובות מה: אלו כשרים בלזם ופסולים
בנהמה אותו ואת בנו מוקי לה התם
כחנניה ועוד דחנניה כרבי יונתן
וצפרק השולח (י"ג דף ט"ז): אמר
דאב"י סבר לה כרבי יאשיה ורבה
סבר לה כרבי יונתן וק"ל כרבה לגבי
דאב"י ומיהו אפילו קיימא לן כרבי
יהודה פפרדות דפסוקי כס"פ בתרא
דכתובות (דף ק"א): אין להמיר אותו
ואת בנו בזכרים דהא מסקינן הכא
דכרבי יהודה ספוקי מספקא ליה וא"ת
דמסקין בשממין כממין דבין לרבי
אליעזר ובין לרבנן ספוקי מספקא להו
אזי חוששין לזרע האב אזי לאו ואמאי
מספקא להו והא אמרין לקמן צפרק
הרוע (דף ק"ג). גבי מתנות לר'
אליעזר מצעי ליה אם שור אם שפ
לחלק ורבנן נפקא להו לחלק מאת
זנחיה ור' אליעזר מאת זנחיה
הזנחיה תתא לנדרבא דהדין עם הטבח
וא"כ מדבעי להו קרא לחלק מכלל
דאין חוששין לזרע האב שחל לעיל
וי"ל דודאי אזי חוששין לזרע האב לא
זרין קרא לחלק אכל משום דמספקא
להו שמה אין חוששין קצעי קרא
לחלק משום דילמא אין חוששין ואתא
קרא לחלק וזי חוששין לרבנן תתא
קרא דמאת זנחיה הזנחיה לנדרבא דהדין
עם הטבח ולר' אליעזר תתא אם שפ
לחייב (ב) צמתנות כדדריש רבנן ומשום
דמספקא ליה לרבי אליעזר אזי תתא
לחלק או לחייב צמתנות פטר ר'
אליעזר דהמוציא מחמורו עליו הראיה
וא"ת הא דקאמר רבי יוחנן התם
דדריש רבנן אם שפ לרבות את הכי
דחייב צמתנות היכי דמי אזי צנכי

הבא על המישה כדמסקין בשממין דבהכי פליגי והתם נמי גרים ההוא שמעתא אמרין הכי א"כ סברי דחוששין לזרע האב ואתא קרא
לרביי דחייב בכל המתנות דאי אין חוששין א"כ לא נריך רבוי וא"כ לא נריך קרא לחלק ונראה לפרש דלרבי יוחנן כיו דהתם לא מיומקם
אלא כתיב הבא על הנזביה ובין חוששין לזרע האב ובין אין חוששין אינטיריך קרא לחייב בכל המתנות וא"ת דמשמע התם דלא פטר
ר' אליעזר אלא ממתנות וכסוי אכל אהא דאמרו רבנן חלבו אסור כחלב בהמה לא פליג מדלא קאמר נמי מותר ואמאי והא אפילו חוששין
לזרע האב הא אית ליה לר"א דשה ולא מקלת שפ וא"כ מייש הבא על הנזביה לישמרי חלבו וכי תימא דקסבר ר' יוחנן דלרבי אליעזר נמי
אמרין שפ ואפילו מקלת שפ א"כ אמאי פטר הבא צנאות ואת בנו וי"ל דסבר ר' יוחנן דפליגי הבא צנאות ואת בנו למלקות וצנכי הבא על
המישה דלרבנן אפילו למלקות אמרין שפ ואפילו מקלת שפ ור"א פטר ממלקות דמספקא ליה אזי אמרין שפ ואפילו מקלת שפ אכל
מודה דלרבה איסורא אזי נמי לעולם ספיקא ליה דשה ואפילו מקלת שפ לא אמרין ושאני חלב דרבי קרא כדדרשין גרים פרוק בתרא דיומא
(דף ע"ד). כל חלב לרבות כיו וחזי שיעור ומיהו קשה כתיב הבא על הנזביה אמאי פטר ר' אליעזר מכסוי והא דלמא אין חוששין לזרע האב
הוי כולו צנכי וי"ל דרבי אליעזר פטר לא קאי אלא אמתנות וכן משמע לשון המשנה צמקת בזכרים (פ"ג מ"י) דתנן ר' אליעזר
פטר שהמוציא מחמורו עליו הראיה וכן כתב רבינו מס פפרדות כרבי יהודה ואותו ואת בנו נוהג בזכרים לאיסורא ולא למלקות:
אילמא